

Marian Gh. Benga

ALTER EGO

- Versuri -

SEMĂNĂTORUL
Editura – online - septembrie 2011

Alter-ego

Cer plumburiu topit în zare,
ace de gheață se înfig,
într-un suflet gol și rece...
apăsătoare este trăirea –
în remușcarea vie, crudă,
Da, acolo locuiesc de veacuri...
răzbunând suflarea vieții,
caută tot mai adânc –
și vei găsi un Deșert Gobi,
ce reverberațiile îndelung și le-a căutat.
EU, căci așa mă cheamă...
nu cumva însă să strigi,
un nume demult pierdut –
și părăsit de toți...
Căci duhuri rele vor veni,
asemeni celor ale Styxului,
dorind să se înfrupte,
cu suflet pur, neîntinat...

Ca mai apoi să te îngroape –
să nu mai fim noi, amândoi...

Alarmă neagră

De ce voi, toți, care stați și judecați pe toată lumea,
nu aveți scrupule și vă auto-elogiați chiar și atunci –
când e vădit că ați făcut rău...

Sau Răul vostru este poate,
benefic pentru cei din jur...
Ați fost oare capabili vreodată –
să judecați drept?!...

Dar oare VOI știți să distingeți,
voi, ăia, care toată ziua vă dați în mătâni,
cu capetele de treptele bisericilor,
arzându-vă degetele cu lujerele lumânărilor...
BINELE de RĂU –
STYXUL de EDEN?...
Nu cred...

V-ați judecat vreodată când ați greșit,
ați fost vreodată capabili în viață,
să ziceți,
„Am greșit?”
Nici asta –
nu prea cred...

Să nu mai spun că pentru voi,
a vă cere iertare,
este ceva umilitor,
chiar degradant.
(Asta înțelegeți probabil –
prin „umilința creștină” ...)

Atunci stau și mă întreb,
VOI pentru ce v-ați mai născut,
sau cine v-a născut așa –
„perfecti”,
de sărmanul Dumnezeu,
nu mai are ce să mântuiască?...

Lumea începe și se termină odată cu VOI...
adică VOI sunteți Alfa și Omega,

cu alte cuvinte vă credeți –
chiar „Dumnezeul” nostru?!...
(Truism ar fi să vi se spună că,
e-un mare păcat să gândiți acest lucru...
dar-mi-te să-l mai și susțineți –
cu vorba sau cu fapta?...)

Așa că hai să o spunem răspicat:
**SUNTEȚI TOT CE POATE FI MAI RĂU -
PE ACEST PĂMÂNT!**
Și dacă ați avea un grăunte de demnitate,
sau onoare,
(cuvinte mari pentru VOI...)
v-ați da seama ce comiteți –
atunci când judecați fără să gândiți...

Sunteți de compătimit...
UMANITATEA trebuie să stea cât mai departe
de voi,
și de gândurile voastre negre...
La prima ocazie,
să oprească Planeta,
spre a vă permite să coborâți.
(cum bine spunea,
cineva celebru).

Deocamdată vom începe,
prin a vă ignora,
„părerile” voastre despre viață...
Ar fi totuși bine să încercați –
O timidă transformare în BINE...

(Asta până când nu,
o vom aplica noi pe aia cu „Planeta”...
pentru VOI fiind atunci –
orice, prea târziu...)

Sejur

Nori grei aștern uitarea,
unui suflet pribeag și singur,
tainic surâs amar ascunde –
o viață zbuciumată precum marea...
Din bulgări de nisip și scoici,
s-a-ntruchipat ca o făptură,
o umbră tainică și simplă
ce mai demult era doar pură...
Revăd parcă aievea, un apus,
pălind pe marea liniștită,
ești ca un banal zâmbet –
în viața-mi pustie...
Mi-aș pune chiar și sufletul zălog,
din răsărit și până la apus,
cu brațele să te cuprind,
să nu te las, să te alint, o,
MARE...

Anxietate

Suflet pribeag, rătăcitor, în noapte,
adună șoaptele suferinței tale,
într-o sticlă de cleștar,
aruncându-le în zori de zi –
privind la suferința ta.
Chiar soarele de-ar asfinți,
tăcut și sumbru la culoare –
în compania unei luni pale...
Un strigăt de durere, sinistru,
ca o chemare între veacuri...
Mereu în zori vei auzi –
între răunchii munților, ecou...
Ecoul și durerea sunt, totuna,
așa am definit o existență –
ce nu putea ca să existe –
decât în pururea-i esență.

Dual

O seară de iunie,
s-a transformat într-o noapte albastră...
Privind cerul înstelat, am căutat o stea...
să-mi semene, să mă reprezinte...

Într-un târziu am zărit-o, mică, palidă...
Stătea parcă să cadă, amintindu-mi –
fără voia ei –
de zbulciumul vieții, de nedreptățile vieții,
din ziua din care am încercat să mă schimb –
cunoscând imediat eșecul.

Dureros, chinuitor, realul vieții –
în care mă zbat –
am încercat atunci un strigăt de durere
de părere de rău, sperând că va fi
auzit,
de cine trebuie, crezând cu toată făptura mea
păcătoasă,
că într-un târziu voi fi auzit.

Dar nu, ci dimpotrivă, ecoul,
Acel ecou ce-l auzeam, îmi spărgea timpanele,
și nu se mai termina, credeam că înnebunesc.
Da, ăsta este cuvântul cel mai potrivit.

Dar nu a fost să fie așa, nu înnebunisem –
trăirea vie fusese un șoc prea mare,
atunci am zis că nu pot, dar ca totuși să pot –
să gândesc,
să judec,
să exist,
Explicația a fost simplă,
ca toate explicațiile simplificatoare –
ce rezolvă cele mai complicate ecuații existențiale:

„Nu ai fost dorit și de aceea nu ai noroc –
Nu ai nicio șansă în viață – nu poți!...”

Adâncuri

Suava adiere răvășește suflarea vie,
din adâncul sufletului șoptesc chemarea,
și tu care asculți de asemeni,
cântul inimilor noastre, rănite anume,
de bobul suferinței trecătoare –
precum apa...

Mângâierea ta, atingere catifelată –
nu poate să amăgească un suflet înghețat,
golit de esența vieții...

Necunoscută mie în vremurile cruntei încercări –
șoptește-mi, cheamă-mi sufletul,
la Odihna Veșnică,
de unde nu voi mai putea să vreau
Nimic...

Speranța este cu mine, nu o las,
de data asta însă am să cedez, renunț –
vă las pe voi să nuanțați
Tristețea.

Trecătoare, în pasul vremii,
atunci poate voi mai trăi puțin,
să bucur sufletu-mi rănit,
de stropii zilelor apuse,
deja expiate...

Nicole

Vino! S-a lăsat amăgitoare noaptea,
visez în tăcere, aștern gânduri și șoapte...
îmbrățișează-mă cu privirea ta,
mângâie-mi buzele ce parcă suspină,
șoptește-mi dorințe, dorește-mă în șoaptă,
sunt doar o flacăra-n vânt –
ce arde numai pentru tine...

Cât de mult îți doresc:
buzele, sărutul. Șoapta -
arată-te odată...

Alungă-mi clipele singurătății,
joacă-te cu existența-mi...
îți aprține, ești Stăpâna –
iar eu Sclavul tău...

Iubește-mă abscons, de vrei.
Mai mult decât viața –
atât TE IUBESC!...

Altceva

E limpede – din gând nu pot să mi te mai scot...
oricât aș încerca – și încerc...
în suflet te-ai înfipt ca un pinten –
ocrotitoarea inimii rănite...

Ca pe un psalm te-am învățat!
intuindu-ți dintr-un început vrerea, rostul,
înțelegându-te pe-din-totul –
atunci când ți-am simțit cu adevărat puterea...

Amăgitoare stăruință, calată –
în sufletu-mi. Cu șoapte veninoase m-ai legat...
Ca pururea, pe vecie –
să fiu al tău nemeritat...

Cuget trist

Adieri calde, contopesc un amurg trist,
nostalgia vremurilor apuse, care au lăsat –
cer topit în mintea mea...

Pot să-ți spun că și acum revăd,
în taina sufletului, încă vie –
imaginea ta, așa cum numai eu vreau să o revăd;
susurul izvorului este glasul tău –
ce odinioară mă chema, duios,
nu vrei să știi ce simt și gândesc despre mine...

Acum o taină rece se abate asupra mea,
vreau să o îndepărtez, dar n-am putere...
m-ai cuprins, mă învălui, asemeni unei pâcle dese –
tu nu mai ești, dar sufletul meu te vede cu ochii minții –
care rătăcește în Universul meu...

Am de rezervă o lume a mea –
nu seamănă, și nu va semăna cu lumea lor...
a LOR, a celor ce mi-au doborât credința vie,
dar nu au știut și nu vor reuși –
să asasineze cu totul dragostea pentru viață...

Abis

Marea, sinilie, marea –
îți trimite insistenta incantație...
plângând, un pescăruș plutește –
amintind parcă durerea mirobolantă –
celor răpuși de furtunile reci...

În suflet îți trimite ruga –
vie parcă; ce dintr-o dată moare –
de dorul zilelor ce nu s-or mai întoarce...

Iar apa, da, apa cea neodihnită,
îmbrățișează țărnul bătrân,
moș, de când lumea...
înlănțuindu-și valurile într-o îmbrățișare –
mângâierea ești tu, caldă, înșelătoare...

Parcă-i șoptești: „Mai vino! –

vino și sondează tainele adâncurilor mele!
abisul lor este amăgitor de frumos...
de pășești în el, nu te vei mai întoarce niciodată...
marea cea mare îți va săpa mormântul...

În nisipul auriu –
strălucește NEANTUL,
tributul ce-l vei da...

Unda lui amăgitoare este leacul, da,
leacul pentru sufletul pierdut în adâncuri –
ce șansa îl va ocoli etern...

Pentru ca în veci să rămână al lui,
AI NEANTULUI –
și numai al lui...”

Nu știi dacă...

Nori grei aștern uitarea,
unui suflet pribeag și singur...
tainic surâs amar și ascunde –
o viață zbuciumată precum marea...

Din bulgări de nisip și scoici,
s-a-ntruchipat ca o făptură,
o umbră tainică și simplă,
ce mai demult părea chiar pură.

Revăd parcă aieva, un apus,
pălind pe marea liniștită,
este ca un banal zâmbet,
în viața-mi pustie...

Zări albastre amăgesc privirea,
cu liniștite adieri bizare...
asemeni sufletului tău –
în suflet simt săgeți dogoritoare -

Mi-aș pune chiar și sufletul zălog,
din răsărit și până la apus,
Cu brațele să te cuprind –
să nu te las, să te alint...

Munch

... zări albastre amăgesc privirea –
cu liniștite adieri bizare
Asemeni sufletului tău –
în inima-mi săgeți otrăvitoare...

Reîntâlnindu-ne, practic am renăscut –
cu diferențele ce par izbăvitoare...
Dar între noi rapid s-au interpus –
curând, barierele devastatoare...

Cu ochii spre Celest acum trăiesc,
strigând și implorând Puterea,
Pentru-un miracol pur, Dumnezeiesc –
însă nu știu de-i a Proniei vrerea...

Decor

Aripile-mi sunt frânte,
alerg să prind ceva demult pierdut...
totuși, sper la o minune – o cerșesc –
Rugi fierbinți ridic la ceruri...

Lacrimi ce-mi brăzdează obrazul,
care demult nu mai știu să zâmbească,
decenii parcă ne despart dureros,
cât aş vrea să mă schimb, să rup –
Acea barieră temporală, veșnică...

Să râd, să plâng – să te iubesc mereu,
în părul tău să-mi odihnesc privirea,
pe trup să-ți împletesc dragostea-mi,
veșminte din petale pure și-aș croi,
atât de mult pare, și totuși e atât de puțin –
dar ce vreau eu, pân' la capăt nu contează...

Ș-atunci, în freamătul iubirii stinse,
(precum steaua ajunsă în faza de quasar,
în care demult nu mai mocnește jarul).
Ca o văpaie sufletul trăiește,
sperând mereu la o minune,
Tu, ascultă-mi inima rănită,
de o nepăsare crudă, rece...
Așază-te ușor chiar lângă mine,
și spune-mi doar atât – cât de puțin
crezi,
Că TE IUBESC...

Așadar

Anotimpul cald dezvăluie iubire,
îți cheamă sufletul să ceară, să dorească...
nimic nu mai contează: doar tu – și numai tu,
atingerea ta mă arde, ca focul din Templul Vestalelor...

Ascult chemarea ta, o vreau, dar știu că doare –
în taina sufletului mei „bătrân”,
a renăscut iubirea, ce m-a cuprins amăgitor,
învăț să rabd, iubind necunoscutul...

Alătură-te mie, dragoste rebelă, crudă...
păcatul tău să fie doar al meu.
cerșesc un răsărit de soare –
ca zâmbetul ce-ți umple chipul...

Orice dobândă mi-ai cere, ți-o voi da...
zălog îți las doar inima, ce doare –
bătând mereu la poarta sufletului tău,
Sperând că poate-odată va intra,
Că vei primi și vei dori vreodată,
Ofrandă – un suflet ce-'ncă palpită pe-ale tale trepte...

Symbolism

Amurgul se așterne sumbru,
De-ntunecarea nepăsării tale...
O mână-cerșește –
Puțin dintr-o iubire ce n-o poți da...
Din nori au început să cadă –
Noian de picături, ce-s lacrimi,
Acolo unde cad, formează răni –
Ce par că nu se vor închide niciodată...

...cu visul merg departe-n zări albastre –
Ce sunt deasupra vălului înnegurat,
Acestui amurg de-a dreptul simbolist,
Cu dangăt monoton de stropi astrali...

Alătură-te-mi doar atât – o clipă,
Ș-apoi mergi ca să prinzi a ta himeră...
Nefericită fi-vei... eu, din noaptea –
De-acum deplin înstăpănită –
Ca într-un recviem mă voi gândi la toate,
Dar mai ales, voi continua să te iubesc...

Rugăminte Divină

„Lăsați-mi aripi să visez în noapte,
nu îngrădiți ce nu puteți avea...
Păcatul Vostru eu îl duc și singur –
așa, în beznă, când nu M-oți vedea...

Barem acum gândiți curat și cu iubire –
sădiți, de mai puteți – NEPRIHĂNIREA...
Altarul vieții mele Vi-i deschis –
spre a cunoaște la final TOTUȘI, IUBIREA...

Loviți cu gândul Vostru în păcate,
ce-n două mii de ani V-au umilit –
Scimbați-vă aspectul ipocrit –
să nu Fiți Fericiți numai în rate...”

Marian Gh. Benga

Marian Gh. Benga

ALTER EGO

Marian Gh. Benga

- Născut la București, 29.04.1968.
- Studii medii, bacalaureatul.
- Iunie, 2011 plachetă de poeme postată în Editura Semănătorul online – ELEGII „STREINE”

CUPRINS

<u>Alter-ego.....</u>	<u>2</u>
<u>Alarmă neagră.....</u>	<u>3</u>
<u>Sejur.....</u>	<u>5</u>
<u>Anxietate.....</u>	<u>5</u>
<u>Dual.....</u>	<u>6</u>
<u>Adâncuri.....</u>	<u>7</u>
<u>.....</u>	<u>7</u>
<u>Nicole.....</u>	<u>8</u>
<u>Altceva.....</u>	<u>8</u>
<u>Cuget trist.....</u>	<u>9</u>
<u>Abis.....</u>	<u>9</u>
<u>Nu știu dacă.....</u>	<u>10</u>
<u>Munch.....</u>	<u>11</u>
<u>Decor.....</u>	<u>11</u>
<u>Așadar.....</u>	<u>12</u>
<u>Symbolism.....</u>	<u>12</u>
<u>Rugămintele Divină.....</u>	<u>13</u>